

Converses i lectures, 19 de setembre de 2015

RERE LA PARAULA

AINA GARCIA CARBÓ

Psíquic de Ramon Gualles

onadaedicions.com
• 2015, 20 •

Títol: *Rere la paraula*
Autor: Aina Garcia Carbó
Edita: Onada Edicions
Benicarló, 2015

L'any 2006, quan tenia 12 anys, Aina Garcia Carbó, l'autora d'aquest llibre, va sofrir un fet que va traspasar la seua vida, la mort del seu pare, el poeta Manel Garcia Grau. Ara, després de 9 anys d'aquell dolorós esdeveniment, publica aquest llibre que és un diàleg constant amb el pare.

El poemari es divideix en tres parts. La primera porta per títol *Alba*, representa la part en què el subjecte poètic va cercant la llum enmig de les tenebres a que ha estat sotmesa la seua vida després de la desaparició del pare. El primer poema es titula ben significativament *A les fosques*, i comença amb un vers que és una declaració de principis: "Escriure per necessitat" i continua més avant "Escriure per a mi. Sols per a mi./ Per a mi i per a tu,/ que ara estàs amb mi." I expressa el desig de continuar la tasca del pare de compromís amb la seua societat: "L'herència d'un poble/ que mai no claudicarà davant els carronyers".

Sovint els poetes tenen dificultats per a expressar en paraules els seus sentiments, es ben significatiu el gran San Juan de la Cruz quan per a expressar el sentiment amorós escriu allò de "un no sé qué que". Aina Garcia Carbó comença el poema *Calfred*, amb aquest vers: "No sabria ben bé com dir-ho, saps?", però a continuació escriu tot un seguit de comparacions on ens transmet el dolor

per la pèrdua del pare, que el fan absolutament corprenedor. El mateix passa en el poema *Allau de nit*. Aquests dos poemes mostren una extraordinària maduresa poètica.

En *L'esperança dels matins clars* arreplega el missatge del seu pare que havia fet de la seua poesia un cant per la dignitat del ser humà i escriu: "Que cal malpensar d'allò impossible". Acaba aquesta part amb un crit de rebel·lió i de desig de sobreposar-se a la situació, en el poema *Peca* podem llegir: "Desafia l'abisme./ Abraça tot el dolor que pugues,/i més,/i fes-lo plaer,/i gaudeix."

La segona part porta per títol *Migdia*, és la més breu, consta únicament de tres poemes, i ja comença a albirar-se la llum després dels moments foscos. La poeta comença a seguir el seu propi camí: "Has de ser tu/ qui t'obligues a canviar de pensaments,/ com sempre./Tu i tu mateixa,/ i el bucle torna a fer-se."

La tercera part, *Crepuscle*, com les anteriors, ve encapçalada per una cita del seu pare. En aquesta diu: "Sols aquell que reclama allò que ha estimat/ sap adonar-se que les cicatrius que no s'han gangrenat/ sols han estat un petit regal/d'aquells déus de què parlaven/ els vells mestres i els poetes de la vella escola." Aina Garcia Carbó fa seu el consell poètic del pare. I els seus versos és tornen més optimistes, més lluminosos. Escriu algun poema més intimista, recordant llocs de la casa i es refugia en els moments feliços. Trobem un preciós poema com *Vellut dolç*, un emotiu cant d'amor als llibres. En un altre poema, *Omnipresència*, es fa referència a allò que és una constant en la poesia de Manel Garcia Grau, la importància de la paraula en la vida del ser humà. Acaba el llibre amb el poema *Honoris Causa*, que és un cant a la vida i una invitació a l'optimisme davant la celebració de l'aniversari de la germana que va creixent: "talla el pastís,/ amb els trossos corresponents/ - un per a cadascú de nosaltres -,/ i ens convida a acompanyar-la,/ a gaudir d'aquests anys amb ella,/ a celebrar la vida."

Rere la paraula és un llibre, que malgrat que conté alguns poemes d'una profunda tristesa, és també una invitació a tornar a renàixer després dels cops grossos que dóna la vida. Aina Garcia Carbó ho fa arreplegant el testimoni del seu pare, seguint a través dels seus versos les seues ensenyances humanes i poètiques, - dos fets inseparables en la seua obra -. És un llibre que conté alguns poemes d'una gran qualitat, que transmeten unes emocions profundes i auguren una brillant carrera poètica.